דרבי סבר טובת הנאה ממון ורבי יוסי בר רבי יהודה סבר טובת הנאה אינה ממון לא דכולי עלמא טובת הנאה [א]אינה ממון אלא הכא [ב]במתנות שלא הורמו קא מיפלגי ואי טובת הנאה אינה ממון מה לי הורמו מה לי לא הורמו אלא היינו טעמא דרבי קנסוה רבנן לגנב כי היכי דלא ליגנוב ורבי יוסי בר ר' יהודה סבר קנסוה רבנן לבעל הבית כי היכי דלא לישדי לטיבליה רבא אמר שאני תרומה דהיינו טעמא דיטלו על כרחו משום דתרומה לא חזיא אלא לכהנים וכיון דקא אתי למיסרא עלייהו שויא עפרא בעלמא: **מתני'** [ג]קונם שאיני עושה על פי אבא ועל פי אביך ועל פי אחי ועל פי אחיך אינו יכול להפר [ד] שאיני עושה על פיך אינו צריך להפר רבי עקיבא אומר יפר שמא תעדיף עליו יותר מן הראוי לו [ה] ר' יוחנן בן נורי אומר [ו]יפר שמא יגרשנה ותהי אסורה עליו [ז]: **גמ'** אמר שמואל הלכה כרבי יוחנן בן נורי למימרא דקסבר שמואל אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם [ח] המקדיש מעשה ידי אשתו הרי

דקסבר ליה דטובת הנאה ממון: **אינו משלם אלא דמי חולין שבו.** אבל לא דמי תרומות ומעשרות ואפילו לפי טובת הנאה שיש לו בהן דקסבר ליה דטובת הנאה אינה ממון: **במתנות שלא** הורמו קמיפלגי. דרבי סבר [ט]כיון שלא הורמו תרומות ומעשרות הוו להו כמולין שבו דלאו כמי שהורמו דמיין. ורבי יוסי סבר כמי שהורמו דמיין ואין לו בהם כלום ומשום הכי אינו משלם אלא דמי חולין שבו: **מה לי** הורמו מה לי לא הורמו. לכיון לטובת הנאה אינה ממון כי לא הורמו מאי הוי להא פמיכי ביה תרומה ומעשר שאין לו בהן כלום: **אלא היינו טעמא** דרבי. השתא לא מיבעיא[ז] לן מי אית להו לתרוייהו טובת הנאה ממון או אינה ממון. ומי אית להו טובת הנאה אינה ממון לרבי יוסי ברבי יהודה ניחא ורבי היינו טעמייה דקנסוהו רבנן לגנב לשלם טובת הנאה של תרומות ומעשרות לבעל הבית ומי סמיכא להו טובת הנאה ממון לרבי ניחא ורבי יוסי ברבי יהודה היינו טעמייה דאינו משלם אלא דמי חולין שבו משום דקנסוהו רבנן שלא יהלם לו טובת הנאה שבתרומה ומעשרות: **רבא אמר שאני תרומה.** כלומר כולה מתני' אית לה לטובת הנאה ממון וסיפא ניחא דהכהנים אלו יטלו אחרים וריש היינו טעמא דיטלו בעל כרחו משום דתרומה לא חזיא אלא לכהנים אם אפשר ליתנה לישראל הלכך כיון (דמיסרה[ח]) עלייהו שויא עפרא (דלתו) בעלמא דאפקריה להאיא טובת הנאה שיש לו בה: **ומהא** שמעינן שהאוסר הנאת פירות[ט] על עצמו יכולים אחרים ליטול אותן בעל כרחו ואינו יכול לעכב אע"פ שיכול ליטול על גדלו כיון דהשתא מיהת הא לא אימשיל. מיהו היכא דאימשיל מיבעי לשלם דכיון דהכא עוקר הנדר מעיקרו[י] כיון דאימשיל הויין להו הנך פירי נהליו לא אחסרו עליה מעולם. וא"ת אם כן היאך יטלו הכהנים על כרחו למה לא נחוש דלמא מיתשיל ומתהנו מדידיה לאו קושיא היא דהתנן[יא] המקדש האשה על תנאי שאין עליה או עליו[יב] נדרים וממצאו עליה או עליו[יג] נדרים אינה מקודשת ומדקתני אינה מקודשת משמע שאינה מקודשת כלל ויכולה להנשא לאחר אע"ג דמיית האיש[יד] הלכה אצל חכם והתירה וכן הוא שהלך אצל חכם והתירו מקודשת אלמא אע"ג דמאי מיתשיל ומיהלי קדושי למפרע כל אימת דלא מיתשיל לא חיישינן דלמא מיתשיל הכא נמי[טו] דאם איתשיל עבדו הכהנים איסורא למפרע כל אימת דלא אימשיל לא חיישינן להכי. הרשב"ם ז"ל: **ואני** מסתפק מה לפי שמשעה שאסרו על עצמו הנאה אינה ממון: **ורבי יוסי ברבי יהודה סבר קנסו רבנן לבעל הבית.** ואי קשיא לימא דאינו ממון ומיפטור נגנב מע"ה לא [ט] קנסם לגנב, ויש לומר דהוי כמו מירוץ אחר [ל"ק דלכ"ע טובת הנאה הוי ממון ואפ"ה מיפטר דקנסו לבעל הבית. והא דקאמר רב סבר דקנסו רבנן לגנב דסבירא ליה דלכ"ע טובת הנאה אינה ממון וכך היא הסוגיא סוף פרק שני דקידושין דאינשי אימת אינה ממון וטעמא דרבי דקנסו לגנב ואינשי אימת ממון וטעמא דרבי יוסי דקנסו לבעה"ב: **רבא אמר.** מתניתין אית ליה טובת הנאה ממון והיינו טעמא דמתניתין דיטלו בעל כרחו כיון דמיתסר עלייהו הוי עפרא בעלמא, כיון שאסר [עכ] כל הכהנים ולית שם כן אסור הוא ליתן תרומותיו לשום כהן ואין לו בהם שום טובת הנאה שאינו יכול ליתנם לשום אדם ולענינם לעצמו לא מלי ולכך (אינו) [אין] שלו ומוכרין ליטלם בעל כרחו דהוי כמו שאינו שלו. אבל בפיפא דמותר ליהנות למקצת כהנים הוי לו טובת הנאה בה ואפקריה לגמ ולשלוה אותם כהנים שאסר [ל]: **קונם שאני** עושה ראבא ולאבוך [מ] לא יפר. שאין זה נדר שיהנו לגיהנם שאין לו נחת אם יאסרו (מכמים) [אחרים] מעשה ידיו: על פיך אינו צריך להפר. דאשתעבדת ליה: **יפר שמא תעדיף.** ממה שפסקו חכמים דהיינו מעקל חמש סלעים [נ]: **רבי יוחנן בן נורי אומר.** לף בשביל עיקר מעשה ידיו צריך לפר, שמא יגרשנה: **למיסרא דסבר שמואל אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם.** שעדיין לא נברא ועדיין לא בא לעולם מעשה ידיו שהיא מקדשה עתה:

ומפרש (מירוצלמי) [נקדושין] [דף נח:] בעבלין שנפלו לו מבית אבי אמו כהן מיירי, ורבי סבר כמו שהורמו דמיין ורבי יוסי ברבי יהודה סבר לאו כמו שהורמו דמיין: **ואי טובת הנאה אינה ממון מה לי לא הורמו. [ובקידושין (דף נח:) מקני דמיירי בישראל] שנפלו לו [עבלים] מבית אבי אמו כהן, וא"ע אמאי לא משני הכא כי התם, ולריך לומר שהיה תופס אותו מירוץ לזמיה: אלא היינו טעמא דרבי דקסבר קנסו רבנן לגנב.** המש"ה [ד] מיפטר דטובת הנאה אינה ממון: **ורבי יוסי ברבי יהודה סבר קנסו רבנן לבעל הבית.** ואי קשיא לימא דאינו ממון ומיפטר נגנב מע"ה לא [ה] קנסם לגנב, ויש לומר דהוי כמו מירוץ אחר [ל"ק דלכ"ע טובת הנאה [הוי] ממון ואפ"ה מיפטר דקנסו לבעל הבית. והא דקאמר רב סבר דקנסו רבנן לגנב דסבירא ליה דלכ"ע טובת הנאה אינה ממון וכך היא הסוגיא סוף פרק שני דקידושין דאינשי אימת אינה ממון וטעמא דרבי דקנסו לגנב ואינשי אימת ממון וטעמא דרבי יוסי דקנסו לבעה"ב: **רבא אמר.** מתניתין אית ליה טובת הנאה ממון והיינו טעמא דמתניתין דיטלו בעל כרחו כיון דמיתסר עלייהו הוי עפרא בעלמא, כיון שאסר [עכ] כל הכהנים ולית שם כן אסור הוא ליתן תרומותיו לשום כהן ואין לו בהם שום טובת הנאה שאינו יכול ליתנם לשום אדם ולענינם לעצמו לא מלי ולכך (אינו) [אין] שלו ומוכרין ליטלם בעל כרחו דהוי כמו שאינו שלו. אבל בפיפא דמותר ליהנות למקצת כהנים הוי לו טובת הנאה בה ואפקריה לגמ ולשלוה אותם כהנים שאסר [ל]: **קונם שאני** עושה ראבא ולאבוך [מ] לא יפר. שאין זה נדר שיהנו לגיהנם שאין לו נחת אם יאסרו (מכמים) [אחרים] מעשה ידיו: על פיך אינו צריך להפר. דאשתעבדת ליה: **יפר שמא תעדיף.** ממה שפסקו חכמים דהיינו מעקל חמש סלעים [נ]: **רבי יוחנן בן נורי אומר.** לף בשביל עיקר מעשה ידיו צריך לפר, שמא יגרשנה: **למיסרא דסבר שמואל אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם.** שעדיין לא נברא ועדיין לא בא לעולם מעשה ידיו שהיא מקדשה עתה:

מסורת הש"ס עם הוספות

א) [קדושין נח: כ"כ קכג: מכות כ. מולין קלז: כתובות יח.], ב) יומא לב. כתובות נט. סו. ע. קדושין סג., ג) [לעיל עט:], ד) כתובות נח:, ה) [ועי' היטב קדושין נח: ומוקפות ד"ה קכג: ד"ה וקסבר], ו) כתובות עד:, ז) [כתובות עב: ע"ש], ח) [שם עד: ע"ש], ט) כתובות עה ע"א.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ר' יוסף וכו' ראינן כרשות אלא לאחר זמן דלכשיבואו לרשותו יחול עליהן:

הגהות וציונים

א) בכתה"י ותהי' אסורה לחזור לו. וכ"ה בראשונים: ב) בהגי"ש נוסף דבולה מתניתין את לה דטובת הנאה ממון: ג) צ"ל מיתהני (הגי"ש): ד) בכת"י לא מברע לן: ה) צ"ל דאתי למיסרה (גליון) וכ"ה בכתה"י: ו) צ"ל פירותיו (כת"י): ז) תיבות "או עליו" ליתא במשנה שם וכמש"כ בעצמו לקמן (רש"ש. וכן ליתא ברשב"א): ח) ה"נ נדי דאם (כת"י): ט) בכת"י נוסף אלא [וכן ברש"ש הוסיף תיבת רק]: י) צ"ל דאל"ה (גליון): כ) צ"ל ומיפטר מן הדין ולא קנים לגנב (הגי"ש): ל) שאסר לדם ויטלו אחרים כצ"ל (הגי"ש): מ) בהגי"ש נוסף אשתו אסרה לו כל מה שאני עושה לאבא ולאביך כקונם הס"ד ומה"ד "לא יפר": נ) בהגי"ש נוסף המותר הזה יכולה להקדישו: ס) צ"ל ליתנו (רב"א): ע) נדצ"ל מעשה ידיה (הגרז"ס):

פירוש הרא"ש

דרבי סבר טובת הנאה ממון. הלכך נרלה לשלם לו כל דמי הטבלה: **ור' יוסי בר' יהודה סבר לא הוי ממון.** הלכך אינו חייב לשלם לו אלא דמי חולין: **ואי אמרת טובת הנאה אינה ממון מה לי הורמו ומה לי לא הורמו.** ומיהו (כפ"ק) [נפ"כ] דקידושין (דף נח:) מוקי פלוגתייהו בבכרי

תוספות

לא דכ"ע אינה ממון **והכא במתנות שלא הורמו קמיפלגי.** וכגון שנפל לו בעל זה מבית אבי אמו כהן רבי סבר ממי שהורמו דמיין חזקה אבי אמו תרומה ומעשרות שבו שלף מעשר ראשון לכהנים מדקנסינהו עוד דלייט [קדושין נח:]. **שאיני** עושה על פיך. אשה שאמרה בנעלה מה שאני עושה מלאכה יפה אסור לפיך בקונם: **אינו צריך להפר.** דכיון דקא משעבדא ליה למעשה ידיה לא מצית לדרה [בכמות צב.]. דמשעבדא ליה ואפי' לשמא תעדיף ממי לא מיתשיל לאי מעשה ידיה מעבדה ממי לגמל הוא [כתובות סו.]. **שמא תעדיף עליו כו'.** דתנן (כתובות דף סד:) מה היא עושה לו מעקל ה' סלעים שמי כו' וטפי לא משעבדא ליה ואתעבדה מילי נדר ואע"ג דעדיין לא נעשית המלאכה [בכמות שם]. על מעשה ידיה יותר מן הראוי לו ויותר ממה שהיא מיחסת לעשות לו ובכתובות (דף סד:) אמרינן מה היא עושה לו מעקל ה' סלעים שמי מיהודה שקן עבר סלעים בגליל ולכי אמאי העבדה קדשה אע"ג דלא בתה לעולם בשעת הנדר [קדושין סג.]. **ר' יוחנן בן נורי אומר יפר.** אף עיקר מעשה ידיה צריך להפרה. **שמא יגרשנה.** ויהא הנדר חל שמגרשה אינה משועבדת לו למעשה ידיה. **ותהי אסורה עליו.** לפי שנאסר מעשה ידיה עליו ואי אפשר לו ליהנות שלא מעמון ולא תאפה וכל שאר מלאכות הצטיינה ממצמנו שהאשה עושה לבעלה [כתובות נט.]. **מעשה ידי אשתו.** ממתני' (לקמן דף קד:) מפרש מה היא עושה לו מעקל חמש סלעים כו' [שם נח:].

ליקוטי רש"י

במתנות שלא הורמו קא מיפלגי. וכגון שנפל לו בעל זה מבית אבי אמו כהן רבי סבר ממי שהורמו דמיין חזקה אבי אמו תרומה ומעשרות שבו שלף מעשר ראשון לכהנים מדקנסינהו עוד דלייט [קדושין נח:]. **שאיני עושה על פיך.** אשה שאמרה בנעלה מה שאני עושה מלאכה יפה אסור לפיך בקונם: **אינו צריך להפר.** דכיון דקא משעבדא ליה למעשה ידיה לא מצית לדרה [בכמות צב.]. דמשעבדא ליה ואפי' לשמא תעדיף ממי לא מיתשיל לאי מעשה ידיה מעבדה ממי לגמל הוא [כתובות סו.]. **שמא תעדיף עליו כו'.** דתנן (כתובות דף סד:) מה היא עושה לו מעקל ה' סלעים שמי כו' וטפי לא משעבדא ליה ואתעבדה מילי נדר ואע"ג דעדיין לא נעשית המלאכה [בכמות שם]. על מעשה ידיה יותר מן הראוי לו ויותר ממה שהיא מיחסת לעשות לו ובכתובות (דף סד:) אמרינן מה היא עושה לו מעקל ה' סלעים שמי מיהודה שקן עבר סלעים בגליל ולכי אמאי העבדה קדשה אע"ג דלא בתה לעולם בשעת הנדר [קדושין סג.]. **ר' יוחנן בן נורי אומר יפר.** אף עיקר מעשה ידיה צריך להפרה. **שמא יגרשנה.** ויהא הנדר חל שמגרשה אינה משועבדת לו למעשה ידיה. **ותהי אסורה עליו.** לפי שנאסר מעשה ידיה עליו ואי אפשר לו ליהנות שלא מעמון ולא תאפה וכל שאר מלאכות הצטיינה ממצמנו שהאשה עושה לבעלה [כתובות נט.]. **מעשה ידי אשתו.** ממתני' (לקמן דף קד:) מפרש מה היא עושה לו מעקל חמש סלעים כו' [שם נח:].

נר מצוה

כבו א מיי' פ"ה מהל' מאכלות אסורות הלכה ו: **ל** ב מיי' פי"ב מהל' מלכים הלכ' יא סמג לאוין רמג טוש"ע י"ד סי' רלד סעיף ע: **לא** ג מיי' שם הלכה י סמג שם טוש"ע שם סעיף עא וטוש"ע אה"ע סימן פא סעיף כ:

לב א ב מיי' פ"ו מהלכי ערכין הלכה כח סמג עשין קלב טוש"ע אה"ע סימן פא סעיף ח:
לג ג מיי' שם הלכה כז סמג שם טוש"ע מ"מ סימן ריב סעיף ט:
לד ד מיי' פי"ב מהלכי נדרים הלכה י סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סימן רלד סעי' עא וטוש"ע אה"ע סימן פא סעיף ג:

הגהות וציונים

ס) ס"א אין הלכה (גליון): ב) הר"א (הגי"ש): ג) כלומר בדרך דינא ספק שמואל הלכה. כצ"ל (באה"מ): ד) ר"ת דיבולי לומר (הגי"ש): ה) צ"ל והכא (הגי"ש ועי' ב"ח): ו) צ"ל אוסר פירותיו על חבירו (הגי"ש. תפ"ל): ז) צ"ל אינה (הגרד"ס): ח) לעולם עליו (כת"י): ט) צ"ל ואינו מתיר (באה"מ). וגי' תפ"ל ואבי מותיב בשלמא כו', הה"א: י) צ"ל וה"נ אוסר אע"פ (באה"מ). וגי' הגי"ש כי היכי דכי הנאסר אינו ברשותו ואוסר עליו דבר שברשותו הכי נמי אוסר פירות חברו עליו כיון דנאסר ברשותו אע"פ דדבר האסור אינו ברשותו דשקולים הם כך לי נאסר גרידא ברשותי כמו אוסר גרידא ברשותו, ומזה הטעם ודאי ניחא דאדם אוסר דשל"ב"ל עליו דכך לי דבר שלא בא לעולם כמו דבר שאינו שלו ופירות חברו יכול לאסור עליו. הס"ד: כ) צ"ל מידי דהשתא לא קדיש וקמיה קדיש (הגי"ש וכ"ה בראש):

תוספות

שושה ואוכלת. שלין מעשה ידיה קדום על פיו. ובפרק אע"פ (קף נח:) מפרש (שמעלה) [במעלה] לה מזונות ולא מעלה לה מעה כסף, ומעה כסף תחת מעשה ידיה ומזונות תחת מוחר [שם נט. ע"ש]: והמותר ר"מ אומר הקדש. [איכא] דאמר התם שאינו מעלה לה מעה כסף ולא מזונות ומוחר אינו קדום אלא לאחר מיתה (ואיקדום) [ולא קדום], הכל, ומוחר כ"ל מה שמחייר לאחר מיתה אלא אכלה: חולין. שלין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם: וכי תימא כי אמר שמואל הלכה כרבי יוחנן ב"נ דהעדפה. כלומר כדין [העדפה הוא] דאליא רבי יוחנן ר"נ מתחתיו מרבי עקיבא דאמר שתא תעדיף דסבר דהעדפה הוא כמר דהוא לעצמה ורבי יוחנן בן נורי דיא פסק שמואל כר' יוחנן, אבל ולאי לא סבר דקדמה מעשה ידיה כלל דאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם: הכי גרים רבינו חננאל ולימא הלכה כרבי יוחנן בן נורי דהעדפה ואינ אין הלכה כר' עקיבא אינ הלכה בת"ק: שאני קונמות. דאמר רבי יוחנן דחייבי על דבר שלא בא לעולם מתון שהוא תופס דבר שאין תחת הקדש תופס, דאדם אוסר בקונם פירות חבירו עליו ובלשון הקדש אינו אוסר, [ה"ל אוסר דבר] שלא בא לעולם משא"כ בהקדש. והשתא ק"ד דה"ה דתאסור האשה על בעלה בקונם [דשלב"ל] כי היכי דאסור על נפשה ולאי מ) מתיר: בשלמא אדם אוסר פירות חבירו. אע"פ שאינו שלו, שכן אדם אוסר פירותיו על חבירו ומחבירו אינו נכשרותו ל) אע"פ דדבר האסור אינו ברשותו: יאסור דבר שלא בא לעולם על חבירו שכן אין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו. [וקונמות מעשה ידיה] דמתמתין אינה בעולם ולהיכי מלי לאקדם לבעל: באומרת יקדישו ידי לעושיהם דידים איתנהו בעולם. הרי הוא כמי שהתנלבה נמי היה בעולם: והא משתעבדא ידיה לבעלה. ולא מל הקדם: דאמרה לכי מגרשה. יהיו קדושים: ומנא תימרא דכי אמרה הכי מהניא. כיון דאיכא [לה] רשות לאיקדושי הכי קדום לקמיה. ובפרק אע"פ [כתובות נח.] גרסינן ומי איכא מידי דמעיקרא ב) לא קדום והשתא קדום:

מעוס דשעבדי משעבדת ליה ולאו כל כמינה דמפקעת ליה לשעבדי': *) **רבי עקיבא אומר יפר שמא תעדיף עליו יותר מן הראוי לו.** דקסבר ר"ע דהעדפה דידה היא ומיהו עלה נדרה דהא לא משעבדא ליה ומעוס הכי צריך להפר ומיהו מלי מיפר מעוס דבריה שביו לבינה ות"ק לא חיים להכי מעוס דסבירא ליה דהעדפה נמי דידיה הוי. והאי העדפה הייט שתעדיף על מה שפקקו לה חכמים לעשות לבעלה הייטו משקל ממש פלגיים כלאיתא בפרק אע"פ (כתובות סב:): **רבי יוחנן בן נורי אומר יפר שמא יגרשנה ותהא אסורה לחזור לו.** דסבירא ליה לר' יוחנן בן נורי כמ"ק דהעדפה נמי דבעל הוא אלכך מעוס העדפה אין צריך להפר אלא שמא יגרשנה ויהא הנדר חל שמגרשה אינה משועבדת לו למעשה ידיה ותהא אסורה לחזור לו לפי שנאסר במעשה ידיה ואי אפשר לו ליזהר שלא תטמן ושלא תאפה וכל שאר מלאכות הטעות במשנתנו) שאתה עושה לבעלה. ות"ק פליג עליה דר' יוחנן בן נורי מי מעוס לא סבירא ליה דמעיקרא הפרה לפי מגרש לה אי מעוס דנדר גופה כיון דהשתא לא חייל לקמייה נמי לא חייל. ופלוגתייהו בהעדפה אי דבעל הוא אי לא אוקימנא לה בכתובות (דף סו.) בהעדפה שעל ידי הדחק כדאיתא התם: **גמ' אמר שמואל הלכה כר' יוחנן.** לאמר יפר: **למימרא** דקסבר שמואל אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם. דאי לא כיון דהשתא לא חייל נדרה לקמיה נמי לא חייל: ורמינהו המקדיש מעשה ידי אשתו הרי זו עושה ואוכלת. איכא דמוקמי לה בפרק אע"פ (שם נח:) אפי' במעלה לה מזונות ואפי' הכי הרשות בידה לבטל הקדשו והרי זו עושה ואוכלת מדרב הונא דאמר התם יכולה אשה לומר לבעלה אני ניזונת ואני אוכלת מדרב הונא דאמר דאי לא אמר הכי אינו יכול לאסור עליו. הס"ד: כ) צ"ל מידי דהשתא לא קדיש וקמיה קדיש (הגי"ש וכ"ה בראש):

הגהות הב"ח

(ס) גמ' והמותר (ר' מאיר) תפ"מ. וג"כ ס"פ רבי טרפון: (ב) שם אי נמי הלכה ר"נ גירסת רש"י פפ' אע"פ אי נמי אין הלכה כת"ק אי נמי הלכה כר"ע וכן נראה מפירוש שלפניו דכך הוא גורס אבל ר"ח ור"ח גורסים ליפכא וע"ש: (ג) רש"י ד"ה ואמר שמואל וכו' כר"י הסנדלר ומוקי לה התם בשאין מעלה לה מעה כסף דתקנו לה חכמים: (ד) ד"ה לימא אין הלכה כת"ק אי נמי הלכה כר' עקיבא דמוקי לטעמיי: (ה) ד"ה אלא מדקאמר אמר וכו' ושמע קומות וכו' הס"ל ת"מ ומ"ר מ"ר סבי גרסינן אמר ליה אביי בשלמא אדם אוסר פירות שבאותו עניין יש בו כח לכך ד"ל יאסרו פירותיי על חבירו אלא יאסור לכך אלא בעל כרחו אחרי אין בו כח לעולם: בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו. אע"פ שהפירות אינן ברשותו: שהרי אדם אוסר פירותיו על חבירו. אע"פ שאין תמיכו ברשותו: אלא יאסור דבר שלא בא לעולם על חבירו. לאיכא מרתי דבר שלא בא לעולם וגם תמיכו אינו ברשותו: שאין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו. כיון דאיכא מרתי שבדבר דנאסר אינו ברשותו וגם מי שנאסר עליו אינו ברשותו, וקונמות דמתמי' הוי מקדשת מעשה ידיה שלא בא לעולם על מנלה: דידים איתנהו בשלם. וכל מלאכה שתעשה בידיה תהא קדושה: לכי מגרשה. ולו קקא שעבוד הבעל ומל הקדם: ומנאי דכי אמרה הכי מהני. כיון דעתה אינה יכולה להקדישן. ובפרק אע"פ גרסינן ומי איכא מידי דאילו השתא לא קדוש ולקמיה קדוש:

*) שיין לעי"ל **) ע"ע שיין לע"ש

סבר כוותיה: הכי גרס ר"מ ולימא הלכה כר' יוחנן (דהעדפה) [בהעדפה] אי נמי אין הלכה כר"ע אי נמי הלכה בת"ק: שאני קונמות. דתמיהי עמי דכיון דאוסר פירות תמיכו עליו דאינן ברשותו משא"כ בהקדש, אוסר נמי דבר שלא בא לעולם: בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו. אע"פ שהפירות אינן ברשותו: שהרי אדם אוסר פירותיו על חבירו. אע"פ שאין תמיכו ברשותו: אלא יאסור דבר שלא בא לעולם על חבירו. לאיכא מרתי דבר שלא בא לעולם וגם תמיכו אינו ברשותו: שאין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו. כיון דאיכא מרתי דבר שלא בא לעולם וגם מי שנאסר עליו אינו ברשותו, וקונמות דמתמי' הוי מקדשת מעשה ידיה שלא בא לעולם על מנלה: דידים איתנהו בשלם. וכל מלאכה שתעשה בידיה תהא קדושה: לכי מגרשה. ולו קקא שעבוד הבעל ומל הקדם: ומנאי דכי אמרה הכי מהני. כיון דעתה אינה יכולה להקדישן. ובפרק אע"פ גרסינן ומי איכא מידי דאילו השתא לא קדוש ולקמיה קדוש:

א הרי זו עושה ואוכלת והמותר (ס) רבי מאיר אומר הקדש רבי יוחנן הסנדלר אומר חולין (ס) **ואמר שמואל** ב הלכה כר' יוחנן הסנדלר **אלמא** ג אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם וכי תימא כי קאמר הלכה כר' יוחנן בן נורי על העדפה הוא דקאמר לימא הלכה כרבי יוחנן בן נורי בהעדפה אי נמי (ג) (ס) הלכה כת"ק א"נ (אין) הלכה כרבי עקיבא אלא אמר רב יוסף שאני קונמות הואיל ואדם אוסר פירות חבירו עליו אוסר נמי דבר שלא בא לעולם עליו אמר ליה אביי בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו שהרי אדם אוסר פירותיו על חבירו אלא יאסור דבר שלא בא לעולם על חבירו שהרי אין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו אלא (ס) אמר רב הונא בריה דרב יהושע ד באומרת (ס) יקדישו ידי לעושיהן דידים הא איתנהו בעולם וכי אמרה הכי קדשה והא משעבדן ידיה לבעל דאמרה לכי מגרשה השתא מידת לא מגרשה וממאי דכי אמרה הכי מהניא אמר

גמ' הרי זו עושה ואוכלת. לדברי הכל. ואמרינן התם בנמסכת כתובות בפרק אע"פ דבשאין מעלה לה מזונות קא מיירי ואמרי' עושה ואוכלת פשיטא דיין דאין מעלה לה מזונות ולאי עושה ואוכלת דממאי מתפרנסת ואמרי' סיפא אילטריכא ליה למימרא (ס): **והמותר ר"מ אומר הקדש.** דקא סבר אע"ג דמעשה ידיה אינו יכול להקדיש הואיל ואינה ניחוית מעלו מ"מ מוהר על מזונותיה יכול להקדיש שיהא קדוש לאחר מיתתה: **זו' יוחנן הסנדלר אומר חולין.** דקסבר אין אדם יכול להקדיש דבר שלא בא לעולם לכשיבא לעולם לא יהא שלו אלא לאחר זמן: **ואמר שמואל.** התם הלכה כר' יוחנן הסנדלר (ג) דתקנו לה חכמים מעה כסף תחת מותר מעשה ידיה דאי מעלה לה אפילו בחייה שלו היא וקשיא דשמואל אדשמואל: **וכי תימא כי אמר שמואל הלכה כרבי יוחנן בן נורי בהעדפה.** כלומר כר' יוחנן ב"נ דאמר יפר דהייט טעמא דיפר מעוס העדפה אלא דמעלה לה מעוס גירסין: **ליטא** (ד) **הלכה כרבי עקיבא.** דמוקי לטעמייה דמעוס העדפה אלא מדקאמר כי ס"מ כדאמרינן מעיקרא ולעולם קשיא דשמואל אדשמואל: **אלא אמר רב יוסף.** לעולם קסבר שמואל אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם: **ושאני קונמות וכו'** (ה) ה"ג אמר ליה **בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו.** די"ל (ו) יאסרו פירות חבירו עליו: אלא יאסור דבר שלא"ל על חבירו. שבאחיה עניין יש בו כח לכך די"ל יאסרו פירותיי על חבירו אלא יאסור דבר שלא"ל על חבירו אין בו כח לעולם: אבל אמר ליה דהוי"ל יאסרו פירותיי על חבירו אלא יאסור דבר שלא"ל על חבירו אין בו כח לעולם: אלא מדקאמר אמר ליה אביי בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו: אלא יאסור דבר שלא"ל על חבירו. שבאחיה עניין יש בו כח לעולם: בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו. אע"פ שהפירות אינן ברשותו: שהרי אדם אוסר פירותיו על חבירו. אע"פ שאין תמיכו ברשותו: אלא יאסור דבר שלא בא לעולם על חבירו. כיון דאיכא מרתי דבר שלא בא לעולם וגם תמיכו אינו ברשותו: שאין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו. כיון דאיכא מרתי שבדבר דנאסר אינו ברשותו וגם מי שנאסר עליו אינו ברשותו, וקונמות דמתמי' הוי מקדשת מעשה ידיה שלא בא לעולם על מנלה: דידים איתנהו בשלם. וכל מלאכה שתעשה בידיה תהא קדושה: לכי מגרשה. ולו קקא שעבוד הבעל ומל הקדם: ומנאי דכי אמרה הכי מהני. כיון דעתה אינה יכולה להקדישן. ובפרק אע"פ גרסינן ומי איכא מידי דאילו השתא לא קדוש ולקמיה קדוש:

הגהות הש"ס

ס) [כתובות נט. ושם כל הסוגיא]. ב) [קדושין סג.]. ג) עי' ר"ן לעיל טז: ד"ה אלא אמר. ד) כתובות דף נט:. ה) קידושין סב ע"א.

ליקוטי רש"י

הרי זו עושה ואוכלת. אין מעשה ידיה קדום על פיו. והמותר. הקדיש את שאמר מעשה ידי אשתו לו יותר על הראוי שהקדש אכמים ולא הקדיש מעשה ידיה עלמן והמותר קנוי לו מעה כסף שתקנו לה חכמים שיתן לה בכל שנת מעה כסף לעוכיה לבד המזונות כדתנן ממתיתין [כתובות נח:].

[המשך בדף פו.]

פירוש הרא"ש

הרי זו עושה ואוכלת. כפרק אע"פ (כתובות נח:) איכא דמוקי לה במעלה לה מזונות ואין מעלה לה מעה כסף וקמבר דמעה כסף תחת מעשה ידיה ומזונות תחת מוחר ואין דאין מעלה לה מעה כסף עושה ואוכלת דאין יכול להקדיש מעשה ידיה: והמותר קאמר ר"מ דקדיש כיון דמעלה לה מזונות, וכי יוחנן הסנדלר קאמר שאין דאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם: וכ"ת כי קאמר שמואל הלכה כרבי יוחנן דהעדפה. כלומר כהא [ד]פליג אר"ע בהעדפה דסבר דהעדפה אין צריך להפר אבל כהא דקאמר מעשה ידיה לא

אמר ר' אילא ומה אילו אומר לחברו שדה זו שאני מוכר לך. כלומר שעדיין היא בידו [ב] להקדישה שלא התלטמיה לך מכל וכל: לכשאקחנה ממך. לכשאחזור ואקחנה ממנך תקדיש: מי לא קדשה. מי לא חיל עם קדושה עליה לכשיקחנה מזה הכא נמי גבי האי איתתא כי אמרה יקדשו ידי לעושיהן לאחר שתגרש [ג] דולאי חיילא עלייהו עם קדושה: מי דמי. כלומר מי דמיא מילתא דאשה למילתיה דהאי גברא הכא האי גברא דמזקן שדה זו אכתי בידיה היא שעדיין לא מכרה. ודיקא נמי דקתני שאני מוכר לך ולא קתני שמכרתי להכי יכול להקדישה לכשתחזור ותצא לרשותו: אבל. הא איתתא כי מקדשא מעשה ידיה כלום יש בידה עוד כח והלכך אף על גב דאמר [ד] גבי מוכר שדה שיכול להקדישה לכשתצא לרשותו גבי אשה לא אמר: אלא. הא דאשה לא דמיא אלא לאומר כו' וכי היכי דהתם לא קדשה משום דלא קיימא שדה ברשותיה שהרי כבר מכרה הכא נמי לגבי הך איתתא לא קדשי מעשה ידיה: גבי זבינא פסיקא למילתיהו. דגופה (ה) לפירות בידא דלוקח: גבי אשה מי פסיקא מילתא. מי הוא גופה לבעל והתם גבי אשה דינא היא דמיקדוש: הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך תקדיש. דהתם אע"ג דלא קדשה השתא קדשה לקמיה הכי נמי גבי אשה: שדה בידו לפדותה. כל אימת דבעי אהכי מצי לאקדושה מהשתא: אשה בידה להתגרש. בתמיה והואיל ואין בידה להתגרש לא חיל הקדש אמעשה ידיה לכשתתגרש: לאומר לחברו שדה זו שמשכנתי לך לעשר שנים וכו' מי לא קדשה. [ד] דהשתא אין בידו לפדותה עד עבר שנים ולכשיפדנה קדשה דחיל עלה קדושה מהשתא (ג): הכא נמי גבי אשה אף על גב דאין בידה לגרש עצמה כי מיגרשא חיילא קדושה על מעשה ידיה: התם קיץ. גבי שדה איכא זמן קצוב לעבר שנים וכיון דאיכא זמן קצוב דמי כאילו יש בידו לפדותה לגלגר: אשה מי יש לה קיצותא. לידע אימתי תתגרש: אלא

אמר ר' אילא ומה אילו לחבירו שדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך תקדיש מי לא קדשה מתקיף לה ר' ירמיה מי דמי שדה זו שאני מוכר לך השתא בידיה היא אשה בידה להקדיש מעשה ידיה הא לא דמי אלא לאומר לחבירו שדה זו שמכרתי לך לכשאקחנה ממך תקדיש מי קדשה מתקיף לה רב פפא מי דמי גבי זבינא פסיקא מילתייהו גבי אשה מי פסיקא מילתא הא לא דמי אלא לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך תקדיש מי לא קדשה מתקיף לה רב שישא בריה דרב אידי מי דמי שדה בידו לפדותו אשה בידה להתגרש הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לעשר שנים לכשאפדנה ממך תקדיש מי לא קדשה מתקיף לה רב אשי מי דמי התם קיץ אשה מי אית לה קיצותא אלא

אמר ר' אילא ומה אילו לחבירו שדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך תקדיש מי לא קדשה. הא דפשיטא ליה לרבי אילא דכה"ג קדשה לאו ממתני' וממתניתא שמיע ליה הכי אלא קבלה דנפשיה קאמר דולאי קדשה ומדמי ליה הכי דנהי דולאי קבילה ליה דטעמא דקדשה מפני שברשותו היא עכשיו דהא כשמכרתי [ה] לך איהו גופיה מודה דלא קדשה אפ"ה קבילה ליה דקונם שאני עושה לפיך להא דמילתא דלא דמי לאומר לחבירו שדה שמכרתי לך דלא קדשה משום דנמיני קפיקא מילתא כדאמרינן לקמן דגופה ופירא ביד לוקח מה שאין כן אשה דכיון דגופה בידה הוא ומעשה ידיה היא שמוכה בכל יום לבעל כשדה זו שאני מוכר לך [ו] עדיף מיניה שאינו להקדיש עכשיו קונם דאשה נמי אית ביה חד לד למעלייתא טפי משדה משום דכשדה אין שעת הקדשו לשעה שיחול דהיינו לכשיקחנה יש זמן שהשדה יוצא מרשות מקדיש לגמרי גופה ופירא מה שאין כן גבי אשה שגופה לעולם ברשותה הוא ומשום הכי קבילה ליה דכי היכי דכשדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנו ממך מקדיש קדשה אשה נמי כי אסרה מעשה ידיה על בעלה לכי מגרשה חיל. כך נראה בעיני. ואפי' הכי אתקיף ליה רבי ירמיה דלא דמי דדלמא האי לד לאיכא שדה למעליותא דמאי מקדיש לה מהשתא עדיף טפי מההוא לד לאיכא אשה דגופה בידה הוא דמאי נפקא מינה כיון דלא מצית לאסור שיחול איסורה עכשיו עד שתגרש הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו שדה זו שמכרתי לך לכשאקחנה ממך תקדיש דלא קדשה משום שאין בידו להקדיש עכשיו ואשה נמי לכוותה היא: מתקיף לה רב פפא מי דמי גבי זבינא פסיקא מילתא. נהי דולאי שפיר קא דחית דליכא למיגמר אשה משדה זו שאני מוכר לך דלא דמיין כדקאמרת אפ"ה מאי דבעית למפשט לאידך גיסא דלא חיל קונם בידה משדה זו שמכרתי לך ליתא דגבי זמני פסיקא מילתא דגופה דשדה ופירא ביד לוקח ומשום הכי לא קדשה אבל גבי אשה כיון דגופה בידה הוא איכא למימר דקדשה. ואדרבה איכא למיפשט הכא דקדשה מהאומר לחברו שדה שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך תקדיש דקדשה משום דגופה ברשות מקדיש הוא אשה נמי דכוותה. והאי דנקט לכשאפדנה ממך משום דהקדש למיס הוא זה ואינו מפקיע מידי שעבוד הלכך אין הקדש חל עד שיפדנה. והכיא דאמרינן בפרק האומר משקלי עלי (ערכין כח.) גבי המשכיר בית לחבירו והקדישו משכיר הדר בו מעלה שכר להקדש ופרכינן עלה היכי דר בה במעילה קאי כבר כתבתי בפרק השותפין (לעיל דף מו: ד"ה היכי) דלא קשיא דהכיא במשכיר בית סתם היא ולא בית מיוחד ומשום הכי מצי משכיר להקדיש ונותן לו לשוכר בית אחר: מתקיף ליה רב שישא בריה דרב אידי מי דמי שדה זו בידו לפדותה. ומש"ה כי אמר לכשאפדנה ממך תקדיש דקדשה דכל שבידו לאו כמחוסר מעשה דמי [ה]: אשה בידה להתגרש. בתמיה וכיון שאין בידה שיחול נדרה כשתגרשה כי אמרה נמי לבי מגרשה לא חיל. ומקשו הכא אשה נמי בידה היא שיחול נדרה כל שעה ושעה שתגרשה דהא קיי"ל [ו] כרב הונא דאמר דאמר יכולה אשה שתאמר לבעלה אני נזירה ואיני עושה יש לומר דרבי יוחנן בן נורי דאמר יפר לאו משום מה שהאשה חייבת לעשות לבעלה בכל שעה תחת מזונות קאמר דהיינו משקל חמש סלעים מיהודה שהם עשרה סלעים בגליל דאי אפשר לומר שמא יגרשנה ותהא אסורה לחזור אחרי אפשר לבעל ליהנות ממנה בכך אלא הכא באוסרת כל הנאה שלה על בעלה עקיבא אפילו אותן שבע מלאכות שחייבת לעשות לו בהיותו טוחנת ואופה ומכבסת וכולהו אינך [ז] והיינו דקאמר ותהא אסורה לחזור לאותן לשמשו במלאכות הללו ומהני מלאכות לא כל הימנה להפקיע עצמה מלאין תחת מזונות שתאמר איני נזירה ואיני עושה הלכך אין בידה להפקיע עצמה מהן שלא תעשה אותן לבעלה אלא לאחר שתגרש ומשום הכי אמרינן אשה בידה להתגרש בתמיה: הא לא דמיא. פירוש אלא אי מדמיית לה להא דלאי דמיא לאומר לחברו שדה זו שמשכנתי לך לעשר שנים תקדוש דקדשה אף על גב דאין בידו לפדותה קודם לעבר שנים אשה נמי אף על גב דאין בידה להתגרש קודם אסור: מי דמי התם קיץ. גבי שדה איכא קיצותא לפדותה דהיינו לאחר [ח] שנים עבר תדש ומשום הכי מצי מקדיש לה מעכשיו: הכא לא קיץ. גבי אשה לית ליה קיצותא דשמא לא תתגרש הלכך דין הוא דלא ליהוי הקדש כי מגרשה כיון שהקדישה בעודה תחתיו: אלא

מי לא קדשה. אם מכרה ואחר ולקחה. השתא בידיה היא. שהרי עכשיו שלו וכי היכי דאילו אקדשה השתא קדשה כי אמר נמי מיקדוש לקמיה קדשה. הא לא דמי. מתקיף לה רב פפא וכו'. [הגירסא שם: התם גופא ופירות בידא דלוקח] גבי מכרתי לך אין לו עכשיו כח לא גוף ולא פירות ואין אדם מקדיש דבר שאינו שלו. גבי אשה בידה הוא] והרי יקדשו ידי אמרה. הא לא דמי. מתקינא דאתקפתא היא. הא לא דמי אלא לאומר וכו'. לא דמי לשדה זו שמשכנתי לך מתם אלא לאומר שדה זו שמשכנתי לעשר שנים אחר בידו לפדותה ולהקדישה עכשיו. מי לא קדשה. דהא שלו היא [כתובות נט.].

מסורת הש"ס עם הוספות

(ב) כתובות דף נט., (ג) קידושין דף סב., (ג) כתובות דף נח., (ד) כתובות נט ע"ב.

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה גבי זמיגא וכו' ופירות בידא: (ו) ד"ה לאומר וד"ה הכא נמי הד"מ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

(א) בהרי"ן ד"ה מי דמי כו' דהיינו לאחר י"ב חודש. נמתק מלות י"ב מהדם וע"ב עשר שנים:

פירוש הרא"ש

אי"ר [אילא]. אין אמי אמי דקדשה: מי לא קדשה. אם מכרה וחזר(ה) ולקחה: הא לא דמיא. מתקינא דפיכא היא: לכשאקחנה ממך דלא קדשה. למ"ד אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם: גבי זבינא פסיקא מילתייהו. אאין לו בה לא גוף ולא פירות: גבי אשה מי פסיקא מילתא. הגוף הוא שלה אלא שמשועבד לבעל מעשה ידיה הלכך יכולה להקדישה: הא לא דמיא. מתקינא דאתקפתא היא: אשה אין בידה להתגרש. הלכך אי מצמית לה לבא לא מצי לאקדושי: הא לא דמיא. אלא לאיכא אקצוב זמן למשכנתא שאין בידו לפדותו מתוך הזמן ואפילו הכי יכול להקדיש וה"ה בשאר אמי: אשה מי אית לה קיצותא. לעולם אין בידה להתגרש:

הגהות וציונים

(א) צ"ל בידי (הגי"ש, באורות המים): (ב) צ"ל שאתגרש (דבש תמר): (ג) דאמרינן גבי כו' לא אמרינן. כצ"ל (הגי"ש): (ד) אף דהשתא כו' לכשיפדנה קדשה. כנדצ"ל (באה"מ): (ה) צ"ל בשמכרתי (הגי"ש, באה"מ): (ו) לך דמיא. אע"ג דעדיף כצ"ל (נד"ר ע"ש): (ז) כאן הס"ד ומה"ד מי דמי שדה השתא בידו וכי היכי (הגי"ש): (ח) צ"ל לא מי דמי התם גופא (הגי"ש). וכ"ה בד"ר [ושם לא במקום ל"א]. וכוונת התוס' לגי' הגמ' בכתובות עט ע"א ע"ש:

עין משפט נר מצוה

לה א מיי' פ"ו מהל' ערכין והקמין הלכ' כט:

לו ב מיי' פ"ו מהל' ערכין והקמין הלכה כז סמג עשין קלב טוש"ע מ"מ סימן ריג סעיף ט:

לז ג מיי' שם הלכה כט:

תוספות

אמר רבי אילא. פיגיא הוא: ומה אילו האומר לחבירו וכו' מי לא קדשה. אם מכרה וחזר ולקחה (גיטין) [חייל] הקדש שהרי עכשיו שלו ז] וכי היכי דאילו אקדשה השתא קדשה כי אמר (דקדוש) [הקדוש] לקמיה קדוש: הא לא דמיא. מתקינא דקושיא היא [לרב הונא בריה דר"י]: דכשאקחנה תקדיש דלא קדשה. למ"ד אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם: ומאי מי דמי גבי זבינא (פסקה) [פסיקא] למילתייהו. אאין לו לא גוף ולא פירות ואין אדם מקדיש דבר שאינו שלו. ולא ח] דמי דהתם גופא ופירא ביד לוקח הכא גופא בידה הוא: הא לא דמי. מתקינא דאתקפתא הוא: לאומר שדה שמשכנתי לך. פתח:

ליקוטי רש"י

על הערפה הוא דקאמר. כלומר כלה דיפר ולאו מטעמיה דאילו לר' יוחנן בריקב מעשה ידיה לריך הפרה ולשמואל משום העדפה אמא מעדיף על הרלוי הוא דאמר יפר והשתא נמי הוה מצי לאקבוי סוף סוף לא בא לעולם דהא לא מעשה אלא אקשי ליה קושיא אחריתא. אי נמי [אין] הלכה בתי"ק. דאמר אין לריך לספר אלא יפר. אלא אמר רב יוסף. לעולם הלכה ומטעמיה קאמר ומשום שמא יגרשנה. שאני קונמות. הקדש שאינו הקדש לכל אלא על אדם אחד בלשון קונם. הואיל ואדם אוסר פירות חבירו עליו וכו'. שהוא תופס ממקום שאין אדם הקדש תופס שאדם אוסר פירות חבירו עליו ואומר קונם פירות אלוני עלי ובמקום הקדש אין אדם מקדיש דבר שאינו שלו הלכך אדם אוסר עליו שלו דבר שלא בא לעולם אבל מתני' ממקדיש הקדש גמור אייבי ואינו ממהר למפוס בקונם. אמר ליה אביי. ומה ראיה פירות חבירו עליו לכאן שהן פירות חבירו על מניעה דפסיגי היא מעשעמת לו למעשה ידיה ואינה ראויה להתפיסו בקונם ולכשיגרשנה קאמר דחייל ועד שעדיין לא נעשית המלאכה עד לאחר גירושין וחזרה. בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו. בקונם שהרי אדם אוסר פירותיו על חבירו אין בלשון קונם לחבירו שהרי הקדש גמור. אלא יאסור דבר וכו'. בתמיה. דבר שלא בא לעולם. לא המלאכה בתא ולא הרשות בתא לידה להתפיס עד שתתגרש. שהרי אין אדם אוסר וכו'. שמתקום שבתא אין אחה יכול לאסור שהרי אף בקונם אין אוסר פירות חבירו על חבירו לומר קונם פירותיו עליך. באומרת יקדשו ידי לעושיהן. שהמלאכה כמי שבתא לעולם ועל הגירושין שלא בתא קא מפיק ואזיל ומתניתא בשאומר מעשה ידיי הקדש.השתא מיהת לא מגרשה. כלומר מילתא לא בא לעולם דגירושין לא מילתא דהשתא ליה לה רשותא לאקדושיה והיכי קדיש לקמיה [כתובות נט.]. [ע"ב שייך לדף פח:]